פירסומת

הם יודעים את העבודה, אנשי יחסי־הציבור. מה יש לדבר.

השבוע שלחו הודעות לעיתונות שהאופנאי האיטלקי הידוע (לא לי, באופן אישי), נינו צ'ריטי, תיכנן תחתוני־גברים עבור חברת סברינה. מה אגיד לכם, מרגש את הסבתא שלי.

אבל הם ידעו שהידיעה בלבד תרגש רק את הסבתא שלי, ולכן צירפו להודעתם גם תמונה שלגמרי לא מיועדת לסבתות. מה דעתכן על התחתונים?

לא. אני לא מכירה את הדוגמנים. אין לי הכתובת שלהם ואני לא יודעת איפה אפשר להשיג.

מעניין איפה הפמיניסטים של הגברים, שיצעקו שמשתמשים בגוף הגבר לפירסומת.

דיאטה וצרות אחרות

אתם זוכרים שאני חייבת לכם פירסום של עוד שני מיכתבים בנושא ההרזיה?

א"ל (ביקשה להזדהות רק בראשי־תיבות) מרמת־גן שלחה מיכתב בו היא מספרת איך הצליחה לצוד שתי ציפורים במכה אחת. גם הורידה את רמת הכולסטרול בדם וגם רזתה והכל לפי עצת הרופא. ביררתי אצל חבר רופא, והוא אמר שזה מתאים לכל בן־אדם, ובמיוחד לאנשים מעל גיל 40.

כותבת א"ל: צריך לוותר על כל השומנים מן החי והשומנים המוקשים, וכן על דגנים וממתקים. אפשר לאכול כל תוצרת־חלב דלת־שומן, עוף בלי עור, דגים, אגוזים, שקדים, חומוס, גרעינים, פלאפל, ואפילו אורז ותפוחי־אדמה. אפשר לאכול, כמובן, כל סוגי הירקות והפירות, ואפילו כ־30 גרם שמן ביום, שיתחלק לסלטים ולבישולים האחרים.

זו דיאטה משביעה מאוד, ולכן קל לשמור עליה במשך ימים רבים. אוכלים ומרזים, אוכלים ומרזים. נשמע לי לגמרי לא רע.

ועכשיו הנה משהו תוצרת־חוץ. שולמית וילנסקי שלחה לי מארצות־הברית רשימה שלמה של כמה קלוריות יש במאכלי־שחיתות, ומה אנחנו צריכים לעשות כדי להוריד מעצמנו את כמות הקלוריות הזאת. בבקשה.

מאכלי־תועבה	קלוריות	דקות ריצה	דקות הליכה	דקות רכיבת־אופניים
עוגיה אחת קטנה	50	5	11	8
כפית דבש	65	7	13	11
מנת־גלידה בינונית	135	14	29	22
כוס קולה	145	15	31	24
פרוסת פיצה	150	16	32	25
מנת צ'יפס	200	20	43	32
סופגניה	205	21	44	33
ספל שוקו	210	22	45	34
עוגת־תפוחים	345	35	74	60
עוגת־פקאנים	495	50	106	80
ממתק מצופה שוקולד	580	60	124	94

הסבר: אם אכלת פרוסת פיצה, קיבלת מתנה 150 קלוריות. אם את רוצה להוריד 150 קלוריות מעצמך, את צריכה לרוץ 16 דקות, או ללכת 32 דקות, או לרכוב על אופנייים 25 דקות. אני כותבת הכל בלשון נקבה, כי נאמר לי שלגברים זה אחרת.

תיסרוקת למגבת

זה שהמציא את השמש היוקדת בארץ־ישראל, המציא אותה רק כדי להקשות את המגבות של היהודים. כל מגבת שאני תולה לייבוש על החבל, חוזרת אליי לחדר־האמבטיה בתור דיקט. ניסיתי כבר את כל מרככי־הכביסה למיניהם, ושום דבר לא עזר. דיקט יותר קשה, דיקט יותר רך, אבל דיקט.

רקה לפני הכניעה למכה נוספת של החיים, הגיעה אליי חברה תוצרת־חוץ, שלפניה שטחתי את הבעיה. היא מאוד התפלאה איך בן־אדם בוגר כמוני בענייני מגבות, מחזיק מדור בעיתון. ביקשתי ממנה לפסוח על העלבונות ולשלוף את הפיתרון.

ובכן, זה ככה: תולים את המגבות לייבוש על החבל ומחכים. כל חצי שעה שולחים ילד לבדוק מה קורה. ברגע שהילד חוזר ואומר שהמגבות כמעט יבשות, רצים למירפסת ומהר־מהר מורידים אותן מהחבל. מעבירים את הכל לחדר־האמבטיה, תולים את כל המגבות הקצת־לחות על כל צ'ופצ'יק בולט ועושים להן תסרוקת. כלומר, עוברים על המגבות בקלות עם פאן־שערות פתוח על חום בינוני, במשך כמה דקות. בדקתי את זה. המגבות יוצאות באמת רכות.

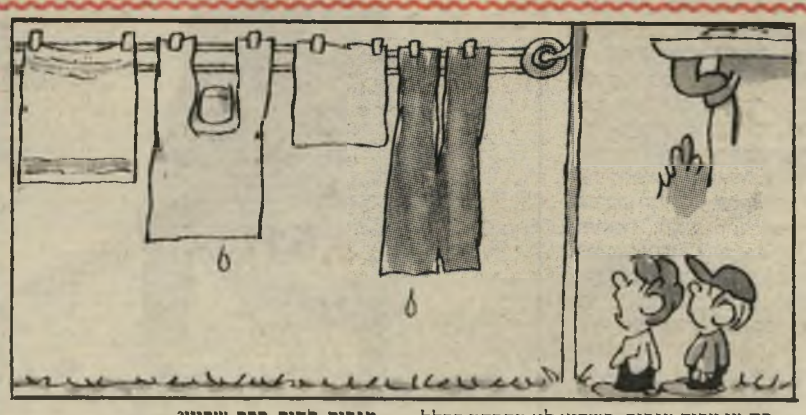

רק מי צריך מגבות, כשהוא לא מתרחץ בכלל, מפני שחדר־האמבטיה שלו סתום בעשרות מגבות לחות כבר שבוע? יש למישהו פיתרון אחר?

לא לעשות גלים

למפעל־הפיס אף פעם אין לי מזל. לעומת זאת, למישאלים בעיתונים יש לי, ועוד איך. תמיד הם מגיעים אליי ושואלים אותי שאלות. הפעם האחרונה היתה בנושא נשים ויום האשה הבינלאומי. לא זוכרת בדיוק מה שאלו, ולא זוכרת בדיוק מה עניתי. אני רק זוכרת שהכתבת התפלאה מאוד־מאוד שאין לי שום תלונה שבעולם על מצבה של האשה ועל מעמדה.

מה אני אגיד לך, כתבת נכברה? החיים זה כמו שאת לוקחת אותם. אני, למשל, לוקחת את מצב האשה, כמו שהיא נראית בתמונה הזאת למטה. אז בבקשה, תעזבו את העניין, אל תעשו מחקרים ומישאלים, לא הפגנות ולא צעקות, שמא מישהו פיתאום יתעורר וישנה סידרי־עולם. תודה.

כשיהיה שלום בארץ

בשנה שעברה, כשהילד הגדול שלי היה בן שמונה, חשבתי שזה בדיוק הזמן בשבילו להתחיל לקרוא עיתון ולשמוע חדשות. חשבתי שילד אינטליגנטי כמוהו צריך לדעת מה קורה בארץ שלו, מי הם מנהיגיו ומה הם אומרים, ועוד צרות מצרות שונות.

בהתחלה הוא סירב. אמר שזה משעמם אותו וחבל על הזמן. אבל אני, כמו כל אמא נודניקית, לא ויתרתי, והיכנסתי לו את החדשות מהדלת האחורית. דרך שיחות עם הבעל, בנוכחות הילד, בענייני דיומא. ככה גירינו אותו, ולאט־לאט, בלי לשים לב, הוא התחיל להתעניין ולשאול שאלות. הסברנו לו מה היא אינפלציה ומה זה אבטלה, ולמה אנחנו נמצאים בלבנון ולמה מודעי הלך לבקש כסף מהאמריקאים, ומי זה באבא סאלי. לפעמים העלמנו ידיעה, מהחשד שהדבר מפחיד או איננו מוסרי. אבל באופן כללי, פיתאום נהיה לנו ילד שיודע מה קורה בארץ, קורא, מתעניין, מחווה דעה, מבין ובעצם, אנחנו מאוד גאים בזה.

אתמול הכריזו כל מהדורות החדשות על מותם של 12 מחיילי צה"ל בלבנון ועל פציעתם של עוד 14, באסון ליד מטולה. סופר על המתאבד השיעי, שפיצץ את עצמו ואת שתי המכוניות. ראיתי את הילד קורא עיתונים, אחר־כך הוא צפה בטלוויזיה וראה את תמונות הפצועים־השרופים, ראה את הלוויות ושמע את צעקות־האבל של המישפחות. אחר־כך הוא אמר לי: "בעוד תשע שנים גם אני אלך לצבא. זה מה שמחכה ליי?" עניתי לו, כמו שעונות אמהות בארץ כבר עשרות שנים: "כשאתה תהיה בצבא, כבר יהיה שלום בארץ." שנינו ידענו שאני משקרת.

אולי ילד בן תשע צריך לראות חדשות בטלוויזיה ולקרוא עיתונים ולדעת מה קורה בארץ שלו, אם הוא גר בשוויץ או בארצות־הברית. היום אני בטוחה שילד ישראלי לא צריך.

הבעיה שלי עכשיו היא איך להסביר לו, שהאיש שהמציא את המושג "לחיות בגן־עדן של טיפשים" לא היה טיפש לגמרי.

פינת בן־יהודה

לפני פורים כתבתי לכם מירשם־פלא נגד האנג־אובר — זה מה שמקבלים בראש אחרי ליל־שתיה. והרי חדשות האקדמיה ללשון העברית בעניין זה:

בחודש ניסן תשכ"ג (1963) העביר מר מרדכי לבנון לאקדמיה ללשון העברית את הצעתו להחליף את המילה הלועזית האנג־אובר למילה העברית גועל־נשף. יותר מאוחר היו עוד שתי הצעות. האחת היא סרך (כמו דרך) לוט והשניה היא סרך־שיכר.

אף אחת מן המילים איננה מילה רשמית של האקדמיה, אבל הם ישמחו אם תשתמשו באחת מהן במקום ההאנג־אובר הבינלאומי.

רוב תודות על תשומת־הלב

ילדים — יקי!

יש לפעמים שאני מקבלת גם מיכתבים רציניים. אחד כזה קיבלתי השבוע מש־י־ל־ה — יעוץ להריון ולמניעה.

הם מתייחסים לקטע שכתבתי ב־20.2.85 בעניין בדיקת הריון ביתית, ומבקשים ממני להודיע לציבור ההרות בפוטנציה, שיעוץ־חינם יינתן להן, בכל הקשור לתהליכים הקרם־הריוניים, בכל הסניפים של ש־י־ל־ה:

בירושלים: ש־י־ל־ה, רחוב אברבנאל 21, טלפון 630666

בתל־אביב: דלת פתוחה, רחוב בוגרשוב 66 טלפון 281228

בחיפה: דלת פתוחה, רחוב הספורט 14 טלפון 81520

בבאר־שבע: דלת פתוחה, רחוב יעקב אבינו 1/17 טלפון 32123

עכשיו אתן יכולות לצאת לבילויים הסוערים שלכן. יש מי שדואג.